

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE**

**DECIZIE**

16 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Petru Ursache,

judecători – Ghenadie Nicolaev și Constantin Alerguș,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpat, împotriva sentinței Judecătoriei Criuleni din 27 ianuarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2014, în cauza penală privindu-l pe

*Iacob Victor Serafim, născut la 27 februarie 1979, originar din s. Speia, r-nul Anenii Noi și domiciliat în s. Onițcani, r-nul Criuleni;*

**Termenul de examinare a cauzei:**

*Prima instanță: 29.07.2013 – 27.01.2014;*

*Instanța de apel: 20.02.2014 – 20.03.2014;*

*Instanța de recurs: 17.06.2014 – 16.07.2014.*

**C O N S T A T Ă :**

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 27 ianuarie 2014, Iacob V. a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de:

- art. 145 alin. (1) Cod penal, la 15 (cincisprezece) ani închisoare;

- art. 186 alin. (5) Cod penal, la 10 (zece) ani închisoare;

- art. 290 alin. (1) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concursul de infracțiuni prin cumul parțial a pedepselor aplicate, lui Iacob V. i s-a stabilit pedeapsa definitivă de 25 (douăzeci și cinci) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă a succesoriului părții vătămate Bradiștean G. a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța în procedură civilă.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Iacob V., la 23 februarie 2013, urmărind scopul sustragerii semințelor de porumb select din depozitul

SRL „MTI Maize Technologies Internațional”, care se află în s. Coșernița din r-nul Criuleni, a înlocuit cheia de la depozitul întreprinderii ce se afla la soția sa Iacob E., ce era responsabilă de depozit, cu altă cheie asemănătoare, după care a pătruns în depozit de unde, pe ascuns, a sustras semințe de porumb select în cantitate de 14 tone și sub pretextul că întreprinderea falimentează și realizează semințele de porumb la preț redus, a vândut semințele de porumb select sustrate, în rezultatul cărui fapt i-a cauzat SRL „MTI Maize Technologies Internațional” o daună în proporții deosebit de mari în valoare de 1 950 000 lei.

Astfel, pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului pe acest epizod întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal, furtul, adică *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrunderea în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari*.

În continuare, la 06 aprilie 2013, Iacob V. aproximativ la orele 03.00, aflându-se la vila lui Costin V., amplasată pe teritoriul Î.P. „Agroorgtehnica” din s. Onițcani, r-nul Criuleni, lângă traseul Criuleni - Chișinău, pe care o închiria împreună cu soția sa Iacob E., fiind în stare de ebrietate alcoolică, în rezultatul unui conflict cu Curnic N. din motive de gelozie, dat fiind că l-a surprins pe acesta în domiciliu împreună cu soția sa, urmărind scopul de a-l omorî pe ultimul, intenționat a efectuat un foc din arma atipică ce o avea asupra sa (modificată artizanal din armă de vânătoare cu țeavă lisă nr. 14343, calibrul 16 mm, de model „ZK”, anul producerii 1951, prin tăierea țevii și a patului) în direcția cet. Curnic N. în regiunea facială, în rezultatul căruia i-a cauzat victimei, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 218 D din 28 iunie 2013, vătămări corporale grave periculoase pentru viață, în urma cărora Curnic N. a decedat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului pe acest epizod întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal, adică *omorul unei persoane*.

Tot Iacob V., în perioada lunilor februarie - aprilie 2013, a deținut ilegal, fără autorizația corespunzătoare, o armă de foc modificată artizanal din arma de vânătoare cu țeavă lisă nr. 14343, calibrul 16 mm, de model „ZK” anul producerii 1951, prin tăierea țevii până la lungimea de 299 mm și a patului până la lungimea de 193 mm, pe care ulterior a folosit-o la 06 aprilie 2013, pentru săvârșirea omorului lui Curnic N.. Arma de foc a fost depistată și ridicată de către colaboratorii de poliție a Inspectoratului de poliție Criuleni, în cadrul reținerii lui Iacob V. la 11 aprilie 2013, în s. Bardar, r-nul Ialoveni, care conform raportului de expertiză nr. 2547, 2548, 2549 din 26 aprilie 2013 se atribuie la categoria armelor de foc atipice, modificată artizanal din armă de vânătoare cu țeavă lisă și este utilă pentru trageri.

În drept, pe acest epizod faptele inculpatului au fost încadrate în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, adică *purtarea și păstrarea ilegală a armelor de foc, fără autorizarea corespunzătoare*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către inculpatul Iacob V., prin care acesta a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, invocând că nu este de acord cu sentința în partea calificării acțiunilor sale în baza art. 145 Cod penal, întrucât instanța de judecată nu a ținut cont de faptul că, el era în stare de afect și a acționat în legitimă apărare. Or, vina o recunoaște parțial și consideră că dînsul nu a comis infracțiunea de omor intenționat a lui Curnic N., iar acțiunile lui urmează a fi încadrate în baza art. 146 Cod penal, adică omor săvârșit în stare de afect.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2014, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpat, cu menținerea sentinței în vigoare.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, starea de fapt și de drept reținută în latura penală de către instanța de fond este în concordanță cu circumstanțele stabilite și probele administrate și expuse în cuprinsul hotărârii atacate. Instanța judecătorească a examinat cauza în fond, sub toate aspectele complet și obiectiv, făcînd o apreciere a probelor în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere a coroborării lor, pronunțînd o sentință de condamnare în privința lui Iacob V., în baza învinuirii înaintate în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 145 alin. (1), 290 alin. (1), 186 alin. (5) Cod penal.

În continuare, instanța de apel a conchis că argumentul inculpatului precum că a comis infracțiunea de omor în legitimă apărare sau în stare de afect este o poziție nefondată, fiind apreciat de instanță ca un argument inadmisibil și declarativ făcut cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală, deoarece în cadrul examinării cauzei s-a stabilit cu certitudine că inculpatul s-a pregătit din timp pentru săvîrșirea infracțiunii, a luat cu el arma de foc cu țeava scurtată, cu care a săvîrșit omorul intenționat cu batjocorirea corpului victimei. Inculpatul însuși a indicat că a săvîrșit infracțiunea în stare de ebrietate, iar conform teoriei psihiatrice acest fapt exclude starea de afect. Referitor la celelalte episoade, de asemenea, vinovăția inculpatului a fost pe deplin dovedită prin probele administrate la urmărirea penală și cercetate în instanța de fond pe care inculpatul nici nu le-a contestat.

În consecință, instanța de apel a statuat că, la aplicarea pedepsei în privința lui Iacob V. s-a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, adică instanța a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvîrșite, de motivul acestora, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Prin urmare, instanța de fond a făcut o corectă individualizare a pedepsei penale stabilite inculpatului și corect a soluționat acțiunea civilă a succesorului părții vătămate Bradiștean G., iar careva încălcări de ordin procesual care ar duce la casarea sentinței din

oficiu nu au fost stabilite de instanța de apel, din care considerente apelul a fost respins, ca nefondat.

**6.** Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpatul Iacob V., solicitînd casarea hotărîrilor judecătorești adoptate de instanțele ierarhic inferioare în privința sa, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care inculpatului să-i fie redoază pedeapsă.

În argumentarea celor invocate, recurentul specifică că își recunoaște vina parțial și nu este de acord cu calificarea acțiunilor sale în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, dat fiind că dînsul a acționat în stare de afect și în legitimă apărare, din care considerente opinează că urmează a fi condamnat în baza art. 146 Cod penal.

La fel, inculpatul menționează că instanța de apel, la judecarea cauzei în privința sa, nu a examinat sub toate aspectele și individual toate probele administrate în cauză, expunîndu-se formal și eronat asupra acestora.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

**7.** Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este vădit neîntemeiat, pentru următoarele considerente.

**7.1.** Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului ordinar declarat se conchide că recurentul invocă ca temei de drept pct. 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă la judecarea cauzei, în cazul cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau dispozitivul hotărîrii redactate nu corespunde cu dispozitivul pronunțat după deliberare.

Prin urmare, Colegiul penal constată că recurentul critică sentința și decizia instanței de apel, pentru că instanțele nu au apreciat corespunzător probatoriu administrat și nu și-au expus punctul său de vedere asupra fiecărei probe în parte aduse în sprijinul învinuirii, dînd o apreciere formală și eronată asupra acestora.

Însă, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal reține că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat și menținerea în vigoare a sentinței.

Mai mult ca atât, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în cauza dată, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre respingerea apelului declarat de inculpatul Iacub V., să fie una corectă. Soluția adoptată, la caz, de instanța de apel, este pe deplin confirmată prin ansamblul de probe expuse și analizate în hotărârea atacată, iar probatoriul administrat coroborând în ansamblul, confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate prin rechizitoriu.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia că sentința atacată urmează a fi menținută, ca fiind legală și întemeiată.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind adoptată conform rigorilor și exigențelor expuse de legiuitor în art. 413 – 417 Cod de procedură penală și instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată.

În continuare, referitor la chestiunea de apreciere a probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, Colegiul menționează că procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

În același context, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, acestea fiind atributul exclusiv al instanței de fond și al instanței de apel.

De asemenea, Colegiul reține că criticile formulate de recurent în recursul declarat, au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în privința lui Iacub V. în instanța de apel și căroră instanța de judecată ierarhic inferioară, le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de

procedură penală, temeuri de casare a hotărîrii atacate, nu s-au stabilit.

**7.2.** Cu referire la recursul declarat de inculpat, se mai reține că recurentul solicită casarea hotărîrilor judecătorești adoptate de instanțele ierarhic inferioare în privința sa, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care inculpatului să-i fie redozată pedeapsa, însă nu invocă nici un argument în susținerea acestei alegații.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul penal, verificînd sub acest aspect sentința și decizia instanței de apel, constată că această eroare nu este prezentă în speța discutată.

În conformitate cu principiul individualizării pedepsei (art.7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luînd în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținîndu-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolelor din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul Iacob V..

De asemenea, se reține că, la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvîrșite, care se măsoară după quantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmînd ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvîrșite, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că, în urma acțiunilor inculpatului Iacob V., a survenit decesul victimei Curnic N., iar SRL „MTI Maize Technologies” i-a fost cauzat un prejudiciu în proporții deosebit de mari în valoare de 1 950 000 lei.

Astfel, Colegiul penal menționează că pedeapsa se consideră echitabilă cînd aceasta impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvîrșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

La fel, pedeapsa este echitabilă și atunci cînd este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît de către condamnat, precum și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blîndă nu este suficientă pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni, iar o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de

neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Prin urmare, Colegiul apreciază că instanța de apel corect a ajuns la concluzia că instanța de fond a individualizat corect pedeapsa aplicată inculpatului Iacob V., pentru infracțiunile săvârșite și i-a aplicat prin prisma art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concursul de infracțiuni prin cumulul parțial a pedepselor aplicate, pedeapsa definitivă de 25 (douăzeci și cinci) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Față de aceste circumstanțe, instanța de recurs specifică că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanța de fond, care ulterior a fost menținută și de instanța de apel, în limitele legii, din care considerente recursul este inadmisibil.

Cu privire la alegațiile recurentului privind calificarea acțiunilor sale în baza art. 146 Cod penal, dat fiind că dînsul a acționat în stare de afect și în legitimă apărare, instanța de recurs menționează că starea de nervozitate a inculpatului, nu poate fi calificată ca stare de afect, deoarece nu a fost urmată de modificări spontane ale activității psihice ce i-ar fi creat îngustarea conștiinței, mai mult că dînsul se afla și în stare de ebrietate la acel moment.

În consecință, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs concluzionează că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărîrii recurate și, prin urmare, se declară inadmisibil recursul, ca fiind vădit neîntemeiat.

**8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,**

### **D E C I D E :**

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Iacob Victor Serafim, împotriva sentinței Judecătoriei Criuleni din 27 ianuarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 martie 2014, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 august 2014.

**Președinte**

Petru Ursache

**Judecători**

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș